

Caragh Maxwell

Sugartown

Vertaald door Lisette van Eijk

ZWARTJES & LABOVIĆ

This book was published with the support of Literature Ireland

Voor deze vertaling ontving de vertaler een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

© 2026 Nederlandse vertaling Lisette van Eijk/Uitgeverij Zwartjes & Labović

Oorspronkelijke titel *Sugartown*

Oorspronkelijke uitgever Oneworld Publications

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, online-publicatie of op welke andere wijze en/of door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bewerking omslag Alexandra de Vries

Beeld omslag © Vivien Bendlin

Auteursfoto © Róisín Loughrey

ISBN 978 90 391 0163 6

ISBN (e-book) 978 90 391 0164 3

NUR 320

@zlpublishers

Zwartjes & Labović is onderdeel van VBK|media, Utrecht

Zwartjes & Labović vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor alle meiden uit Mullingar: geef niet op.

I

Niemand kwam me ophalen van het vliegveld. Ik nam de snelbus van Dublin helemaal naar de provinciestad en gaf vervolgens de laatste twintig euro op mijn rekening uit aan een taxi naar het huis van mijn moeder, dat verscholen lag aan een zijweg aan de rand van de bewoonde wereld, bepakt en bezakt met mijn bagage, buiten adem tegen de tijd dat ik alles uit de kofferbak had gehesen. De chauffeur probeerde me te helpen, maar ik wuifde hem weg, gedreven door wantrouwen, mijn wangen roodgloeiend terwijl ik met de zware koffer worstelde. Hij had me aan het begin van de weg moeten afzetten; de meter bleef maar lopen en ik liet hem stoppen toen die de achttien euro aantikte, doodsbang dat hij boven de twintig zou uitkomen en ik iemand in het huis zou moeten vragen om bij te passen. Bovendien kreeg ik een slechte vibe van hem en wilde ik niet dat hij wist waar ik precies woonde. Ik had stiekem een foto gemaakt van zijn chauffeurskaart terwijl ik deed alsof ik een selfie nam – nogal doorzichtig, ik heb geen acteertalent – en had het merk en kenteken van zijn auto naar Doireann gestuurd, mijn beste vriendin. *Als ik vermist raak was dit de taxi waar ik in zat xxx.* Ze antwoordde met een duimpje omhoog en

ik voelde me wat beter. De chauffeur vroeg me meerdere keren of ik het niet erg vond om in mijn eentje langs de onverlichte weg te wachten terwijl het al donker werd, of er iemand kwam om me op te halen? Ik zei ja en deed zelfs alsof ik een telefoontje kreeg van mijn bezorgde vader, in de hoop dat dit hem zou afschrikken en hij terug in de taxi zou stappen. Hij reed langzaam weg vanuit de berm en ik zag dat hij naar me keek in de zijspiegel terwijl hij wachtte om de doorgaande weg op te draaien. Ik zette een beleefde glimlach op tot hij uit het zicht was verdwenen; mijn bloed klopte onder mijn sleutelbeenderen en een plakkerig zweetlaagje prikte in mijn nek. Toen pakte ik mijn tassen, trok het handvat van mijn koffer uit en begon aan de klim de heuvel op, waarbij de wielmpjes van de koffer voortdurend vastliepen in het losse grind en steentjes tegen mijn hielen ketsten.

Ik probeerde me het komende uur voor te stellen, en mijn pas vertraagde bij elk scenario dat de revue passeerde. Mijn moeder, meteen bemoeierig en wild gebarend; JJ, even zwijgzaam en provinciaals als altijd; mijn zusjes, één groot vraagteken omdat ik ze eigenlijk helemaal niet kende. Ik had mijn zusjes vijf jaar niet gezien en ik betwijfelde of ze zich mij nog herinnerden als meer dan een perzikkleurige vlek op de achtergrond van een vage kleuterherinnering. Lily, die destijds drie jaar was, herinnerde zich misschien nog wel de vorm van mijn gezicht, het geluid van mijn stem. Emilia kende ongeveer tien woorden toen ik vertrok en geen daarvan was ‘Saoirse’. Gracie had ik zelfs nog nooit ontmoet – die schopte nog tegen Máires blaas toen ik op

het vliegtuig naar Londen stapte. Ze waren nu respectievelijk acht, zes en vijf jaar oud. Mijn moeder was in mijn jeugd zo ongelukkig geweest dat ik had aangenomen dat ze nooit kinderen had gewild, maar dat had ik mis. Ze vertroetelde hen zo dat ik er bijna misselijk van werd. Ze had voor elk van hen een *Baby's eerste...*-boek gemaakt, waarin ze hen vereeuwigde met handgeschreven herinneringen aan de bevalling, het eerste flesje, het eerste hapje vast voedsel; een lokje haar van hun eerste knipbeurt liefdevol tussen de dikke, stijve pagina's gestopt, hun eerste babysokjes op de achterkant gespeld. Ik had een keer door Lily's boek gebladerd en kon daarna een week niet uit bed komen. Ik wist toen nog niet waarom. Voordat ik haar ontvolgde, was Máires Facebook een soort altaar voor mijn zusjes: met z'n drietjes op de trappen voor een kerk of op een bankje in de dierentuin van Dublin of op een badlaken op een Frans strand, gekleed in subtiel op elkaar afgestemde outfits – ze was niet zo smakeloos dat ze hun alle drie hetzelfde zou aantrekken –, met bijschriften over dat dit soort dagen de mooiste dagen waren. Over dat het moederschap haar leven ten goede had veranderd. Over dat Lily zo goed kon spelen dat ze vast hoogbegaafd was, dat Emilia zo goed was in Ierse dans dat ze op een dag op de voorste rij zou staan bij Michael Flatley, dat Gracie zo goed zelf met een lepel aardappelpuree kon eten dat Gordon Ramsay er nog een puntje aan kon zuigen. Ze wilde míj gewoon niet.

Ik had niet verwacht dat Máire thuis zou zijn; toen ik haar vertelde hoe laat ik zou aankomen, zuchtte ze en weifelde ze en dreigde ze in haar agenda te gaan schuiven zodat

ze me kon ophalen, en in plaats van te moeten smeken zei ik dat ik wel op eigen houtje naar het huis zou komen. Ze dook op tussen de jaloezieën toen ik aanklopte met de opzichtigte zware koperen deurklopper in de vorm van een vos-senstaart die uit de bek van een beagle hing. Het was een walgelijk ding. James zou zijn teruggedeinsd tot zijn kin in zijn nek verdween en zijn bovenlip zijn neusgaten raakte – een karikatuur van een militante veganist. Ooit vond ik dat fanatisme aantrekkelijk. Nu treurde ik alleen maar om alle plakjes ontbijtspek die ik de afgelopen drie jaar had geweigerd te eten, en schaamde ik me dat ik niets had gezegd toen hij in het bijzijn van onze collega's in de pub de melkveehouderij had vergeleken met de Holocaust. Mijn beeld van hem was steeds minder troebel geworden, tot het glashelder was en ik hem écht kon zien, terwijl hij toekeek hoe ik neerknielde op mijn koffer en worstelde met de rits, zonder me te helpen. Ik zag de afgelopen vijf jaar van mijn leven platgedrukt en op de grond gegooid als een sigarettenpeuk, vertrapt door zijn versleten zwarte All Stars. Ik kocht saucijzenbroodjes terwijl ik op mijn vlucht naar huis wachtte en schrokte ze op. Het roze Play-Doh-vlees droop uit het gele, knapperige deeg en mijn maag draaide zich om, maar ik bleef eten, het ene broodje na het andere, tot mijn lippen vettig waren en mijn tong dik. Halverwege de vlucht kotste ik alles weer uit en toen de misselijkheid eenmaal was weggeëbd, blokkeerde en verwijderde ik James van al mijn socialemedia-accounts.

Máire, mijn moeder, deed met een zwaai de deur open. De wijde mouwen van haar kleurrijke kaftan vielen sierlijk

langs haar lichaam, haar blonde haar was geföhnd en opgestoken in een opzettelijk nonchalante knot. Ze was zo snel dat de jaloezieën nog natrilden toen ze me omhelsde. Ik liet mijn handbagagetas onhandig op mijn heup zakken om haar omhelzing te beantwoorden; de geur van haarlak, bleekmiddel en duur parfum was een tijdmachine. Ik wilde weer vijf jaar oud zijn. Ik wilde geknuffeld en getroost en ingestopt worden. Het voelde alsof mijn botten van gespleten bamboe waren, broos en buigzaam. Ik was die ochtend om halfvier voorgoed uit het appartement vertrokken en had sindsdien niet meer stilgestaan; ik was moe en had waarschijnlijk ook liefdesverdriet. Ze deed een stap achteruit en ik moest moeite doen om mijn evenwicht te bewaren. Zodra ik over de drempel was gestapt, wist ik dat ik in de verkeerde week was gekomen. Het was de slechtste week van het jaar om bij mijn moeder te wonen, nog duizend keer erger dan de week rond kerst. Het was de week van de Grote Voorjaarsschoonmaak.

De Grote Voorjaarsschoonmaak was een jaarlijks terugkerend ritueel bij mijn moeder thuis, dat meestal zeven volle dagen duurde en elk jaar toevallig precies in de paasvakantie viel. Als je betrapt werd met je handen in je zakken, zwaaide er wat. Iedereen – echtgenoten, kinderen en bezoekers – werd gewapend met rubberen handschoenen, stofdoeken, spuitbussen, vuilniszakken en een lijst met taken die gedaan moesten worden. Meestal kreeg je de opdracht om in je eigen slaapkamer te beginnen en daarna de gemeenschappelijke ruimtes aan te pakken. Aan het eind van elke dag inspecteerde Máire met zichtbaar genoeg

het werk dat was verzet. Elke slaapkamer moest van haar een vuilniszak vol spullen voor de kringloop en een vuilniszak vol afval opleveren en als die er niet waren, kwam ze je kamer in en begon ze dingen weg te gooien die ze niet meer bruikbaar vond. Meer dan eens verstopte ik spijkerbroeken, truien, teddyberen, boeken en andere favoriete spullen bij mijn oma Maher tot de grote zuivering voorbij was en ik ze weer veilig mee naar huis kon nemen. Het was waarschijnlijk de enige week van het jaar dat ik, zelfs op het hoogtepunt van puberale levensangst en woede, gehoorzaam naar mijn moeder luisterde. De Grote Voorjaars schoonmaak was iets wat ze móést doen. Ze kon het niet overslaan, kon zichzelf niet resetten totdat elk laatste restje rotzooi en spinrag in de kliko's was verdwenen. Het was alsof je een bloeddorstige slang zijn huid zag afwerpen. In het jaar dat mijn vader bij ons was weggegaan huurde ze zelfs een container en gooide ze leunstoelen, borden, matrassen en lampenkappen weg – alles wat hij ooit mooi had gevonden, waarop hij had geslapen, waar hij van had gegeten of wat hij had aangeraakt. Die keer had ik een groot flanellen overhemd van hem gered, een foto van ons drieën in het ziekenhuis op mijn geboortedag en een Harp-pintglas waar hij 's ochtends altijd twee bruistabletten vitamine C uit dronk. Ze waren alle drie met mij meegereisd naar Londen en weer terug, de foto tussen de gehavende pagina's van *The Great Gatsby* gestopt, mijn lievelingsboek, en het pintglas in het flanellen overhemd gewikkeld zodat het niet zou breken. Ik had hem niet verteld dat ik naar huis kwam. Ik had het wel een paar keer

geprobeerd, had zijn nummer opgezocht, op 'Bellen' gedrukt en dan meteen weer opgehangen, had een berichtje getypt en weer gewist. Het was bijna een jaar geleden dat ik iets van hem had gehoord, een van de langste periodes dat we geen contact hadden gehad. Ik belde hem uiteindelijk altijd weer, schuldbewust en verdrietig. Ik denk dat ik wilde dat hij deze keer mij kwam zoeken. Ik kon Máire niet vragen wat ik moest doen. Zij wilde het liefst vergeten dat hij ooit had bestaan. Maar daar was ik dan, elke dag weer, met de welving van mijn neus en mijn uitstekende kin die het tegendeel bewezen.

Het was donderdag, dus het ergste was achter de rug. Tegen die tijd was Máire meestal alle meubels aan het terugzetten die ze aan de kant had geschoven – bijzettafeltjes terug in hun hoek, kussens terug op de bank, gordijnen weer aan de rails, alles gestofzuigd, afgestoft, gewassen en gestreken. De kledingkasten en keukenkastjes klonken allemaal een beetje hol, hun inhoud aanzienlijk uitgedund en geparfumeerd met Febreze. Ik tilde mijn koffer op en zette hem voorzichtig neer op de hardhouten vloer, bang dat ik er strepen op zou achterlaten en meteen een slechte beurt zou maken. Door de kale ramen in de gang, die reikten van vloer tot plafond, viel licht op elke trede van de brede grenen trap die naar een open overloop leidde, waar deur na deur op uitkwam. Het was alsof je een modelwoning of een sitcomset binnenstapte. Er waren minimale, maar zichtbare sporen van menselijk leven: een emmer water met azijn naast een bezem met een raamwisser aan de steel getapet.

Een verzameling familiefoto's aan de muur, waar ik tot mijn verbazing ook een schoolfoto van mezelf tussen zag hangen van toen ik een jaar of zeven was. Een wandkapstok van IKEA, bedolven onder roze regenjassen, veiligheidshesjes, fietshelmen en wel tientallen sjaals – maar zelfs dit was allemaal netjes gesorteerd en geordend, duidelijk het werk van mijn moeder.

‘Doe je schoenen uit, lieverd, ik heb net de vloeren laten doen.’

Ik knikte, trok mijn laarzen een voor een uit en liet ze naast elkaar bij de voordeur achter. Ze ademde diep in en haar strakke glimlach ontspande zich tot iets wat bijna echt leek.

‘Kom maar mee naar de keuken, dan zet ik thee.’

De keuken was minder opgeruimd, maar dat was niet zo vreemd; het paste in het patroon. Slaapkamers, badkamers, gangen, keuken, woonkamer. Op het keukeneiland stonden bakken met servies en glazen en bestek, allemaal netjes opgestapeld, klaar om gecontroleerd te worden op bruikbaarheid. Ze had al een doos op de grond staan voor de kringloopwinkel met plastic kleuterbekers en -kommetjes, en een andere doos om weg te gooien met gebarsten mokken en bekrast bestek – spullen die volgens haar niemand meer kon gebruiken, zelfs niet de allerarmsten. Ze zette thee en ik keek rond. Een grote Amerikaanse koelkast, een ingebouwde inductieplaat, een houtkachel, een achterwand van mozaïektegels, terrasdeuren met dubbel glas, een daadwerkelijk terras erachter. Ze was boven haar stand getrouwd toen ze met JJ trouwde. Dit was niet het

huis dat ik als mijn thuis beschouwde.

Het huis dat ik nog steeds als mijn thuis beschouwde, was een krappe, vochtige bungalow die Hill Lodge was gedoopt door de huisbaas, die toevallig ook de man van mijn tante was – een garantie dat we er niet uit gegooid zouden worden. Het had drie slaapkamers en één badkamer en een piepklein verwilderd tuintje, dat grensde aan een wei met paarden. Ik vond het er geweldig. Toen ontmoette Máire haar tweede man. JJ was oké. Hij was attent en mannelijk en stond met beide benen op de grond. Zijn familie was aardig. Hij was twaalf jaar ouder dan mijn moeder. Hij had een goede baan als voorman in een steengroeve, had een lap grond buiten de stad, geen kinderen, een kalende kruin en een voorliefde voor bootcut jeans. Voordat hij Máire ten huwelijk vroeg, kwam hij mij om toestemming vragen, en ik zei ja, omdat hij haar gelukkiger en evenwichtiger maakte dan ik haar ooit had gezien. Sinds ze hem had ontmoet lag ze niet meer hele dagen in bed. Ze hield ermee op zichzelf uit te hongeren of douchebeurten over te slaan, en leek eindelijk weer te weten hoe een normaal mens functioneert. Ze stopte met roken. Ze maakte me niet meer 's nachts wakker om me over haar angsten te vertellen. De prijs die ik daarvoor betaalde, was mijn eigen geluk. Ik was veertien en melodramatisch. Ik zat de verplichte weekenden bij mijn vader uit in zijn flatje, waar een gescheiden-mannen-sfeer hing die verdrietig en verstikkend was. Ik hield van Hill Lodge. Het was mijn paradijs. Ik vond het er zo geweldig dat toen mijn moeder met JJ trouwde en ze begonnen met de bouw van hun droomhuis, ik hen in stilte en soms ook hardop

vervloekte. We waren verhuisd naar Hill Lodge toen ik elf was; mijn hele leven daarvoor was ik heen en weer gesleept van oma naar schimmelflat naar andere oma naar armoedig studiotje. Mijn slaapkamer was een kleine rechthoek met bruine watervlekken in de vorm van viooltjes op de muren en het plafond die steeds weer door de paarse verf heen kwamen, hoeveel lagen we er ook op smeerden. Ik plakte honderden posters op het vochtige stucwerk, van Kurt Cobain en Eddie Vedder en Courtney Love en Chris Cornell, een altaar voor een muziekgenre dat hard op weg was dad-rock te worden en dat ik ontgroeide toen ik naar Londen ging – al zag mijn Spotify er op slechte dagen nog steeds uit als de tracklist van een grungecompilatie uit de jaren negentig. Op een dag had ik een grendel met hangslot op mijn deur geïnstalleerd, zodat mijn moeder niet in mijn spullen kon neuzen. Ze had diezelfde middag nog met een Black & Decker-boormachine de schroeven losgedraaid. Tegen de tijd dat mijn koffers waren gepakt voor de universiteit, waren mijn moeder en haar nieuwe gezin de laatste verhuisdozen aan het inpakken om naar het nieuwe huis te brengen. Ze wees me nooit een nieuwe slaapkamer toe, en ik vroeg er ook nooit om. Ik had al eens een maand in deze logeerkamer doorgebracht. Nadat ik was gestopt met mijn studie en een beetje was doorgedraaid. Máire moest me toen komen ophalen uit de studentenflat die ik deelde met Doireann. Zij moest al mijn spullen voor me inpakken, want ik was catatonisch. Ze zette me in de auto en bracht me hierheen. Ze liet een bad vollopen en waste weken aan bedzweet van me af, ontwarde de klitten in mijn haar met

zachte hand. Ze legde me in dit bed en maakte thee en toast voor me en wreef over mijn rug tot ik in slaap viel. Ze vroeg me nooit wat er mis was, omdat ze dat wel wist. Depressieve buien waren haar niet vreemd. Ze nam me mee naar haar huisarts, die me antidepressiva voorschreef. Ik heb ze nooit ingenomen. In plaats daarvan boekte ik een vlucht naar Londen.

Die avond zat ik lusteloos in een bord klonterige, vergeelde aardappelpuree te prikken aan de eettafel terwijl mijn stiefvader me vragen stelde over Londen, en Lily, Emilia en Gracie er af en toe tussendoor kwamen om me iets te laten zien of te vertellen, voordat ze werden berispt door de immer oplettende Máire, met een theedoek in haar ene hand en de andere dreigend wijzend naar haar doelwit. Ze was erin geslaagd om een hele gebraden kip en alle groenten te bereiden op een halve meter vrije ruimte op het aanrecht, tussen de op elkaar gestapelde dozen met glazen die elk moment dreigden om te vallen. Toen JJ vroeg waarom ik mijn appartement uit moest, antwoordde mijn moeder voor mij – ‘Bewaar dat maar voor een andere keer, JJ.’ Ik had haar de waarheid moeten vertellen toen ik vroeg of ik hier mocht intrekken, in de wetenschap dat de vernedering meer medelijden zou opwekken. Ze legde een hand, nog klam en warm van het afwassen, in mijn nek, wat ik aanvankelijk als een troostend gebaar opvatte. Wat volgde was een plotselinge, stekende pijn; ze had een puistje op mijn haargrens tussen haar duim en wijsvinger geklemd en er zo hard in geknepen dat het openbarstte. Ik siste en trok mijn hoofd weg, terwijl ik met mijn mouw over mijn vlakke hand

op de pijnlijke plek sloeg. Er bleef een bloedvlekje achter op de lichtblauwe wol.

‘Jezus, Máire.’

‘Wie mooi wil zijn, moet pijn lijden. Je zou hem zelf nooit gezien hebben. Het leek wel alsof er een tweede schedel groeide. Graag gedaan, hoor.’

Ze waste haar handen onder de kraan, wreef mijn vuil uit de groeven van haar vingerafdrukken. Ik had een tissue in mijn mouw, die ik meerdere keren tegen mijn nek drukte, totdat er geen vlekjes meer achterbleven op het witte papier. Ik spoelde mijn bord af, excuseerde me en liep de trap op naar hun logeerkamer, lettend op de krakende treden.

De logeerkamer leek afkomstig uit een burgerlijke natte droom, en mijn tassen, neergekwakt aan het voeteneinde van het mahoniehouten bed, waren als een vies chipszakje in een verder smetteloos blok ijs. Máire had al mijn spullen ‘in de opslag gezet’, zoals ze het noemde – in werkelijkheid had ze alles in zakken gepropt en naar de zolder gebracht, waarbij ze waarschijnlijk de gelegenheid had aangegrepen om dingen weg te gooien die ze nooit mooi had gevonden. Ik was er niet echt kapot van; als ik ze echt belangrijk had gevonden, had ik ze wel meegenomen. Ik deed mijn grote koffer open om mijn pyjama te pakken. De bovenkant sloeg hard tegen de houten vloer, waardoor ik even ineenkromp, en de geur van het appartement verspreidde zich door de kamer. Gebakken uien en knoflook, roze Surf-wasverzachter, een vleugje vocht uit de kledingkast in de slaapkamer. De herinnering deed pijn – de opkrullende rand van onze goedkope, te vaak gewassen badmat onder mijn blote voe-

ten, de kuil in het matras aan mijn kant, 'Blonde' van Frank Ocean dat zachtjes uit James' platenspeler klonk terwijl we in het halfduister een joint rookten, de zangerige klank van James' onbestemde accent, zijn stem schor van het blowen, als honing en peper.

Ik trok mijn pyjama aan, deed het licht uit, kroop onder de koele witte lakens, die klinisch strak waren ingestopt, en huilde zachtjes toen de staat van mijn leven tot me doordrong. Net toen ik in slaap begon te vallen, hoorde ik iemand de trap op komen, bij mijn deur stoppen en een hand op de deurkruk leggen, waardoor het metaal heel lichtjes kraakte. Toen bedacht diegene zich blijkbaar en liep weg.

Een paar dagen later werd mijn lamp bezorgd. De postbode, praatgraag, handen als kolenschoppen, was verrassend voorzichtig met de doos.

'Jou heb ik nog niet eerder gezien. Vriendin van de familie?'

'Nee. De verloren dochter.'

De volgende drie minuten probeerde ik de doos uit zijn handen te krijgen terwijl hij me allerlei vragen stelde: waar ik was geweest, wat ik daar had gedaan, of ik studeerde of niet, en of ik de dochter van JJ was of wie dan mijn vader was? Dat was de vraag waardoor ik mijn rug rechte, de doos met beide handen vastpakte, eraan trok, hem bedankte voor het bezorgen en de deur voor zijn neus dichtsloeg.

In de keuken sneed ik de verpakkingstape open met een

schilmesje terwijl mijn moeder naar me keek vanaf haar vaste plek, tegen de keukenkastjes geleund.

‘Hield Kevin je aan de praat?’

‘Hij is nogal nieuwsgierig, hè?’

‘En een mond zo groot als de Galway Bay. Heb je gisteren iets online besteld?’

‘Nee, het is mijn lamp die ik vanuit Engeland heb opgestuurd.’

Ik tilde voorzichtig de lamp eruit, dik ingepakt in noppenfolie, waarbij piepschuimbolletjes uit de doos ontsnapten en over het aanrecht vlogen. Máire keek toe terwijl ik hem uitpakte en het okergeel, wijnrood en goud van de glazen kap tevoorschijn kwam. Toen ik hem eenmaal bevrijd had, draaide ik de koperen lampvoet in één hand rond in het daglicht bij het raam om te controleren of er geen krasen, deuken of barsten in zaten. De lamp was ongedeerd. Ik voelde mijn adem loskomen in mijn borst en mijn schouders ontspanden zich. Máire trok één wenkbrauw op.

‘Waar heb je die in godsnaam vandaan?’

‘Vind je hem niet mooi?’

‘Wat een spuuglelijk ding. Zet hem alsjeblieft in jouw kamer.’

‘Dat was ik ook van plan.’

De logeerkamer had aan beide kanten van het bed een lamp – ivoorkleurige porseleinen kubussen met rechthoekige kappen die veel te fel licht gaven. Ik verving de linker door mijn eigen lamp, pikte het peertje om roodtinten op de saaie beige muur te werpen. Mijn lamp paste absoluut niet in de kamer. Tussen de koele crèmekleurige tinten, de

strakke lijnen van het meubilair en zelfs de neprustieke vloer viel hij uit de toon als een koninklijke vlag op een modderschuit. En ik was er dol op. Ik was er nog net zo dol op als op de dag dat ik hem kocht. Ik was bang geweest dat ik hem mee terug zou nemen naar Ierland en als ik er dan naar keek alleen maar aan James zou moeten denken, ons appartement, de haltafel naast de kapstok met de wierook en de sleutels en mijn lamp, die na zes uur 's avonds altijd brandde, met zijn troostende, baarmoederachtige licht.

‘Dus dit is het dan?’

‘Begin nou niet weer, Saoirse.’

‘Begin nou niet weer, Saoirse? Begin nou niet wéér?’

Ik wilde boos worden, maar mijn gezicht was al nat van de tranen en mijn neus begon te lopen. Verraden door mijn eigen lichaamsvocht. James keek treurig maar bleef stoïcijns, zijn armen zo strak over zijn borst gekruist dat ik de vlekken op zijn huid kon zien waar de bloedtoevoer werd afgesneden. We zaten tegenover elkaar, ik op de bank, wegzakkend in de hoek met de kapotte springveren, hij op de armleuning van de grote leren stoel, mijn stoel, de deken onder hem kreukend.

‘Luister, je hebt een week om alles te regelen. Ik ga wel ergens anders slapen. Maar als ik vrijdag terugkom, moet je weg zijn.’

‘Een week? Waar in Londen ga ik in godsnaam een nieuwe woning vinden vóór vrijdag? Wat moet ik met al mijn spullen, al mijn meubels?’

‘Saoirse. Wijs één meubelstuk aan in deze kamer, in dit hele appartement, dat van jou is.’

Eerst had ik opstandig om me heen gekeken, daarna een beetje wanhopig. Toen wist ik het weer. Ik stond op, liep door de kamer naar de smalle gang en pakte de lamp. Ik had die lamp de vorige zomer op een rommelmarkt gevonden in de achterbak van een Ford Focus. Het was zo'n imitatie-Tiffany-lamp met glas in lood; de nicotinegele kap deed me denken aan het oude behang in het huis van oma Maher. De voet was versierd met koperen ranken die hier en daar uitliepen in verstarde, doffe bloemen. Ik had de eigenaar van de Focus er vijftien pond voor gegeven, de lamp mee naar huis genomen en hem opgepoetst met Brasso-koperpoets en een kindertandenborsteltje tot hij glom. Waarschijnlijk was de lamp mijn favoriete voorwerp in het appartement, besepte ik nu, omdat die het enige zichtbare was dat van mij was. James' gezichtsuitdrukking was onbewogen toen ik weer de woonkamer in kwam, snotterend en met de lamp in mijn armen alsof het mijn pasgeboren kind was, terwijl ik probeerde mijn eigen gezicht in de plooi te houden ondanks mijn tranende ogen.

'Je mag hem houden. Ik heb 'm nooit echt mooi gevonden.'

'O, wat aardig van je dat ik mijn eigen lamp mag houden. Wat ben je toch een geweldige vent. Een geweldige klootzak.'

'Ja, ik ben altijd de klootzak, hè? Nou, als ik dan toch de klootzak moet zijn, dan is dit de laatste keer.'

'Wat betekent dat nou weer?'

Maar hij zei niks. Hij zuchtte alleen maar zoals hij deed wanneer ik iets naïefs of doms of anderszins storends had